

AVENTURILE UNUI PUI DE VULPE

Să cunoaștem lumea înconjurătoare!

Trăia odată, de demult, în adâncul unui codru des, un pui de vulpe. Se mândrea nespus cu codița sa pufoasă și blănița-i frumoasă.

– Sunt ca un foc de pădure, le spunea tuturor puiul de vulpe. Sunt vesel și roșcat.

Avea niște colți mici și ascuțiți care îl ajutau pe micuț să vâneze. Vioi cum era, puiul de vulpe prindea șoareci, cărăbuși și chiar păsări. Deși era doar un animăluț, era totuși unul de pradă, iar micile vietăți din pădure îi știau de frică.

Ziua se ascundea în iarba înaltă de lupii și urșii care îl vânau. Vulpile au și ele dușmanii lor în pădure!

Puiul de vulpe nu putea să sară din copac în copac ca veverițele, nu putea nici să zboare ca păsările, era însă șiret, abil și auzea foarte bine. Auzul îi era într-atât de fin, încât putea să audă cum mișună șoarecii pe sub pământ.

De altfel, era pașnic și nu se lupta ca cerbii. Puiul de vulpe văzuse odată cum la râu se împungeau, încrucișându-și coarnele, doi cerbi. Trosnetul coarnelor răsuna în toată pădurea.

– Ar trebui să-i ocolesc, s-a gândit atunci piticul speriat. Ia te uită ce supărați sunt. Și trosnesc din coarne de parcă sunt tunete adevărate!

Pădurea tănuiește o mulțime de pericole.

Odată, plimbându-se de-a lungul râului, puiul de vulpe a auzit un zgomot ciudat. Zgomotul se apropia și devenea tot mai îngrijorător. Niciodată puiul de vulpe nu mai auzise așa ceva. Și deodată văzu pe podul de peste râu o vulpe cu sufletul la gură. Semănau ca două picături de apă! Nu era însă reflecția sa, ci un animal adevărat.

– Vin vânătorii! Fugi! – i-a strigat vulpea.

Sari în apă! – chiar atunci i-a răspuns puiul. Apa e adâncă, așa că n-o să atingi fundul!

S-a aruncat și el în apă ca să-i arate calea spre salvare.

Fără să mai stea pe gânduri, vulpița s-a aruncat și ea ca săgeata în apă.

Știobâlc! Vulpea a căzut în apă și a început a mârâi ceva, uitându-se speriată în jur.

– Ține-te după mine, i-a strigat puiul, îndreptându-se spre mal. Eu cunosc pe aici toate locușoarele ascunse!

Lătratul câinilor și vocile vânătorilor se auzeau tot mai aproape. Încă puțin și gonacii vor ieși din pădure și-i vor zări pe fugarii roșcați!

Vulpile au înotat una după alta până au ajuns pe un mal pietros.

– Aici, vino aici, puiul s-a ascuns după niște bolovani, printre care zărise o limbă de nisip.

